08/11/2021

Το 40νθήμερο μνημόσυνο του π. Βασιλείου Μπαξεβάνη στον Μητροπολιτικό Ναό της Βέροιας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Το τεσσαρακονθήμερο μνημόσυνο του πρυτάνεως των ιερέων της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας, μακαριστού Πρωτοπρεσβυτέρου Βασιλείου Μπαξεβάνη, τελέστηκε στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό των Αγίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου Βεροίας την Κυριακή 7 Νοεμβρίου το πρωί από τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονα στο τέλος της Θείας Λειτουργίας.

Κατά τη διάρκεια της Θείας Λειτουργίας, ο Σεβασμιώτατος κήρυξε τον θείο λόγο ως εξής: Ὁ δέ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐ-τῷ· «Μή φοβοῦ· μόνον πίστευε καί σωθήσεται».

Σέ μιά δύσκολη ἀνθρώπινη στιγ-μή βρίσκεται στό σημερινό εὐαγ-γε-λικό ἀνάγνωσμα ὁ Χριστός. Ἕνας πατέρας, ὁ Ἰάειρος, πού πρίν ἀπό λίγο τόν εἶχε πλησιάσει καί εἶχε πέσει στά πόδια του παρακα-λώ-ντας τον νά σώσει τή θυγατέρα

του πού κινδύνευε νά πεθάνει, μαθαί-νει τώρα τή δυσάρεστη εἴδηση. Τό μοναδικό του παιδί, μόλις δώ-δεκα ἐτῶν, εἶχε πεθάνει, τοῦ εἶπαν. Δέν ὑπῆρχε λόγος, λοιπόν, νά τα-λαι-πωρήσει ἄλλο τόν Χριστό, πού μέ πολλή ἀγάπη εἶχε ἀνταποκριθεῖ στήν παράκλησή του νά ἐπισκε-φθεῖ τήν ἄρρωστη θυγατέρα του καί νά τήν θεραπεύσει.

Ὁ θάνατος ὅμως δέν εἶναι ἐμπό-διο στόν Κύριο τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου, στόν Χριστό. Γι᾽ αὐτό, καί ἐνῶ ὅλοι θά περίμεναν νά πεῖ ἕναν λόγο παρηγορίας στόν πατέρα, ὁ Χριστός τοῦ λέει κάτι πού ἠχεῖ πε-ρίεργα, ἀλλά ἀποδεικνύεται στή συνέχεια ἀληθινό. «Μή φοβοῦ· μόνον πίστευε καί σωθήσεται». Μή φοβᾶσαι, τοῦ λέγει. Τό μόνο πού χρειάζεται εἶναι πίστη. Πίστευ-σε καί θά σωθεῖ τό παιδί σου.

Ἄνθρωπος τῆς πίστεως ἦταν ὁ Ἰάειρος, ἀρχισυνάγωγος, σημειώ-νει ὁ ἱερός εὐαγγελιστής Λουκᾶς. Γνώριζε τήν Ἁγία Γραφή καί τά θαύματα τοῦ Θεοῦ. Ὅμως αὐτό τό θαῦμα, πού περίμενε τώρα, τήν ἀνάσταση δηλαδή τῆς θυγατέρας του, ἦταν πιό μεγάλο ἀπό ὅσα εἶχε διαβάσει στά ἱερά βιβλία. Γι᾽ αὐτό καί ὁ Χριστός τόν προτρέπει νά μήν φοβᾶται γιά τήν ἔκβαση τῆς ὑποθέ-σεώς του. Καί ἡ προτροπή του δέν εἶναι κενός λόγος, γι᾽ αὐτό καί τήν συνδέει μέ μία δεύτερη προτροπή: «μόνον πίστευε», τοῦ λέει.

Ἡ πίστη εἶναι αὐτή πού ἀποδιώ-κει καί ἐξαλείφει τόν φόβο. Γιατί «πάντα δυνατά τῷ πιστεύοντι» μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ. Γιατί τίποτε δέν εἶναι ἀδύνατο γιά τόν Χριστό.

Ἡ πίστη εἶναι ἡ προϋπόθεση τοῦ θαύματος ὄχι γιά τόν Χριστό ἀλλά γιά τόν ἄνθρωπο. Καί αὐτό ὑπεν-θυ-μίζει ὁ Χριστός στόν ἀρχισυνά-γω-γο. Δέν χρειάζεται νά κάνεις κά-τι ἄλλο. Δέν χρειάζεται νά ἀνησυ-χεῖς, νά φοβᾶσαι, νά θλίβεσαι. «Μόνον πίστευε καί σωθήσεται».

Αὐτήν ἀκριβῶς τή διπλῆ προτρο-πή ἀπευθύνει καί σέ ἐμᾶς ὁ Χρι-στός. Γιατί καί ἡ δική μας ζωή, ἡ ζωή τοῦ κάθε ἀνθρώπου, ἔχει πολλές δύσκολες στιγμές. Ἔχει θλί-ψεις, δυσκολίες καί ἀντιξοότη-τες. Ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται ἀντιμέ-τω-πος μέ προβλήματα καί κατα-στά-σεις πού τοῦ προκαλοῦν πόνο καί φόβο, πού δέν ξέρει ποιά θά εἶναι ἡ ἔκβασή τους καί τί πρέπει νά κάνει. Καί πολλές φορές οἱ ἄν-θρωποι λυγίζουμε ἀπό τόν πόνο καί τόν φόβο, καί συχνά ὁδηγού-μεθα σέ ἐπιλογές πού, ἀντί νά μᾶς βοηθήσουν, μᾶς ἐξουθενώνουν καί μᾶς συντρίβουν.

Ὁ Χριστός ὅμως ἐπαναλαμβάνει καί σέ μᾶς αὐτό πού εἶπε στόν Ἰά-ει-ρο. «Μή φοβοῦ· μόνον πίστευε καί σωθήσεται». Μᾶς καλεῖ νά διώξου-με ἀπό τήν ψυχή μας τόν φόβο ὄχι μέ τήν ὑπεροψία καί τήν ἐμπιστο-σύ-νη στόν ἑαυτό μας καί στίς δυνά-μεις μας, ἀλλά μέ τήν πίστη καί στήν ἐμπιστοσύνη μας στόν Θεό καί στήν ἀγάπη του. Μᾶς καλεῖ νά πιστεύσουμε στόν Θεό ὄχι στά λόγια ἀλλά στήν πράξη,

ἀφήνο-ντας στά χέρια του καί στήν παντο-δυναμία του «ἑαυτούς καί ἀλλή-λους καί πᾶσαν τήν ζωήν ἡμῶν». Μᾶς καλεῖ νά πιστεύσουμε συνει-δητά καί οὐσιαστικά στόν Θεό, γιατί μόνο ἔτσι θά μπορέσουμε νά ἀπαλλαγοῦμε ἀπό τούς φόβους πού δηλητηριάζουν τή ζωή μας καί μᾶς δημιουργοῦν ἄγχη καί ἀγωνίες πού διαταράσσουν μερικές φορές ἀκόμη καί τήν ψυχική μας ἰσορ-ροπία.

Ἡ πίστη ὅμως τήν ὁποία μᾶς προ-τρέπει ὁ Χριστός νά ἀποκτήσουμε δέν εἶναι μία πίστη μοιρολατρική. Δέν εἶναι πίστη πού καταργεῖ τή λο-γική, πού καταργεῖ τήν ἐπι-στήμη, πού καταργεῖ τήν ἀνθρώ-πι-νη προσπάθεια, γιά νά ἐπιλύσουμε τά προβλήματα καί νά θεραπεύ-σου-με τίς ἀνάγκες μας. Ὁ Χριστός μᾶς ἔδωσε καί τόν νοῦ καί τήν ἐπιστήμη καί ὅλα τά μέσα πού μᾶς βοηθοῦν νά ἀντιμετωπίσουμε τίς δυσκολίες τῆς ζωῆς μας. Καί ἄν ἔχουμε πίστη, γνήσια καί ἀληθινή, τότε θά πρέπει μέ πίστη καί ἐμπι-στοσύνη σέ Αὐτόν νά ἀξιοποιοῦμε ὅλα αὐτά τά μέσα, ἔχοντας πάντοτε κατά νοῦ ὅτι τόν τελευταῖο λόγο τόν ἔχει Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θά ἐπέμ-βει στή ζωή μας, ὅποτε Ἐκεῖνος τό κρίνει καί ἐφόσον ἐμεῖς ἔχουμε κάνει τό καθῆκον μας καί πιστεύ-ου-με στόν Χριστό καί ζητοῦμε τή βοήθειά του. Θά ἐπέμβει γιά νά μᾶς σώσει μέ τόν τρόπο πού κρίνει Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος συστήνει σήμερα καί στόν κα-θένα μας: «Μή φοβοῦ· μόνον πί-στευε».

Μέ αὐτή τήν πίστη, τή γνήσια καί εἰλικρινῆ πίστη στόν Χριστό, πορεύθηκε στή ζωή του καί ὁ ἀείμνηστος καί μα-καριστός καί ἀγαπητός σέ ὅλους μας π. Βασίλειος, τοῦ ὁποίου τελοῦμε σήμερα τό τεσσαρακον-θή-μερο μνημόσυνο καί προσευχό-μεθα γιά τήν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς του.

Μέ αὐτή τήν πίστη διακόνησε τόν Χριστό, τήν Ἐκκλησία καί τίς ψυ-χές τῶν ἀνθρώπων πού τοῦ ἐμπι-στεύθηκε ἡ Ἐκκλησία στή μακρά ἱερατική του διακονία καί μέ τήν ἴδια πίστη διακόνησε καί στά γρα-φεῖα τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπόλεως. Ἦταν συνεργάτης τεσσάρων ἀρχιερέων, ἀπό τῆς ἐποχῆς τοῦ Γέροντός του, τοῦ ἀειμνήστου Καλλινίκου, τοῦ μετέπειτα διαδόχου του, ἀειμνήστου Παύλου, τοῦ τοποτηρητοῦ τῆς Μητροπόλεώς μας, τοῦ ἀειμνήστου Χρυσοστόμου, καί τῆς ἐλαχιστότητός μου, καί ἦταν πάντοτε τυπικός στά καθήκοντά του καί βαθύς γνώστης τοῦ Τυπι-κοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας καί τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς. Ὑπῆρξε γιά ὅλους μας δάσκαλος, ἰδιαίτερα στήν ψαλμωδία, πού μέ τόσο κατάνυξη ἔψαλλε καί προσηύχετο καί ἀνέπαυε τίς ψυχές ὅλων μας. Ὑπῆρξε ἄριστος ποιμένας, ὑπῆρξε καλός οἰκογενειάρχης, ὑπῆρξε καλός σύζυγος καί πατέρας ὁ ἀείμνηστος π. Βασίλειος.

Γι᾽ αὐτό καί ἐμεῖς, εὐχόμενοι καί προσευχόμενοι γιά τήν ἀνάπαυση τῆς μακαρίας ψυχῆς του, ἔχουμε τήν πίστη ὅτι ὁ Θεός θά τόν κατα-στήσει λειτουργό καί στό ἐπου-ρά-νιο θυσιαστήριό του, γιά νά ψάλλει καί ἐκεῖ τήν ἀτελεύτητη δοξολογία μετά πάντων τῶν ἁγίων. Εἴθε ἡ μνήμη του νά εἶναι αἰωνία καί νά ἀπολαμβάνει

κοντά στόν Θεό τήν μακαριότητα τῆς αἰωνίου ζωῆς. Ἀμήν».